

172. ԸՍԿԱՏԵՆ ԷՄԸ

Իլնալ ա, իլնալ շի, մին ախկատ կնեզյ ա իլնալ, էգ կնգանը վեշ մին ապրուստ շի իլնալ, էս ախկատ կնգանը մին էծ ա իլնալ, Սաղ տոն-տնամալ էտ էծն ա իլնալ, Մին դնննում պտահում ա մին մարթու էս մարթը ծանոթ ա իննում, ինքն էլ բազար քյինիլիս, էտ մարթին էս կնեզյը դաշանք ա անում, ասում.

—Վեր քյիննում ես բազար, տար էծս ծախե, ինձ հետե մին հալավ էլ պեր, մին խըլեղ էլ, տասսը մանեթ փուլ էլ, էծըս էլ ետ պեր, ախպեր:

էտ մարթը էծը յոր ա օնում, քյիննում բազար, քյիննում տեղը հղցեն պըտահում ա մին խաղու ծախողու էտ խաղու ծախողն ասում ա.—Ախպեր, էտ էծը ծախու յա՛:

Ասում ա.—Հա՛:

Ասում ա.—Հի՛նչ տամ:

Ասում ա.—Մին փոր խաղու տո, քշտանամ, էծը քեզ տամ:

Ասում ա.—Հա՛, լնվ, կողքեն նստե, հինչքան օզում ըս, կեր: էս խաղու ծախողը տեսնում ա, վեր էծատարը հինչքան օտում ա, կշտանում շի, ասում ա.

—Ախպեր, եր կաց քյինի, կերած խաղուն էլ քեզ, էծն էլ, մինակ եր կաց քյինի:

էծ ծախողը էծը յոր ա օնում, հալդա, քյիննում: քյիննում ա մին

Հյաթում վեննը կենում, տնատերը մին կնեզ և իննւմ, տնւ և
կյամ: Մթեն և իննւմ, էծ ծախողը էս կնզանն ասում ւ:

—Ա՛ր քուր, դարիր մարթ ըմ, մթեն ւ, էս բնեզնն ինձ դոնադ
պահ:

էտ կնեզը ասում ւ.—Հիյաթաւ տնւ եկ, քինի, կորն, տանս
մարթ չկա, մարթըս քեցալ ւ ճեղաց, հո վա՛ր գլուդում հիւ կկյա:

էծ ծախողը դալանք ւ անում.—Ա՛ր քուր, ես քիւ մատադ,
մթեն ւ, թող էս հյաթեն մին բուրջումը կենամ:

էծ ծախողը կլիտ վա ըղնում, վեր էս կնեզը սիրեկան օնե,
ինքն էլ նրա հետե թխվածք ւ թխում: էծը յոր ւ օնում, մթամ
թա հյաթան քիննւմ ւ, պայց թաքուն տոն ւ մտնում, մի քին-
չում կողղը կենում: էս կնեզը եշում ւ, տեսնում էծն ու իծատերը
կան վուշ, ասում ւ.—Թադիւմ կլլիւրտ, խրեզ մնաց ամեն հինշ
փողմիշ անե:

Մերը ճկատեն տիրած, ննպասը փորը քցած, ըսպասում ւ
սիրեկանեն: Մին էլ, ըհը, սիրեկանը կյամ ւ: Կնեզն ու սիրեկանը
մտնում ըն տոն, սեղան-սուփրա քցում, թխվածք-մխվածք տննւմ,
վեր օտին, կնզանը մարթը տանը շոււ ւ ասում: Կնեզը ճւրան
կուրցունում ւ, մին էլ հվաքում սեղան-սուփրան էլ նհետը, սի-
րեկանին էլ տանում ւ պուժկին քըմակեն պահում:

Մարթը լշին պենը յոր ւ օնում, տինում քաշն ութաղումը,
ինքը պիցրաննւմ տոն մտնում: Պայց կնեզը շատ շղվալան բի-
շին թողալ ւ ըստողին: Մարթը նստում ւ, թա հաց օտե, տեսնում
ւ, վեր բիշի կա, կնզանը հրցնում ւ.—էս հի՛նշ պեն ն, ա՛ր կնեզ:

Ա՛ր մարթ, հաց ըմ թխալ, մենես ընգավ, վեր շատ շոնտլանից
բիշի չրս կերալ, ըսեցե՛ մին բիշի թխիւմ, մարթս կյա օտե, մեղք ւ:

էծ ծախողը կարում չի տիմանն էս սուտեն, էծի ակուշը մին
պենդ կծում ւ, էս խեղճ էծը մին ջգլարնւմ մկկում ւ: Մարթն ւ-
սում ւ.—Ա՛ր կնեզ, էս հի՛նշ հրաշք ւ, մին ծնպոին պեր տեսանք
էս հի՛նշ օյին ւ: Կնեզը կլիւն յա ըղնում մին պիծի, պայց ճար
չկա, ծնպոին յոր ւ օնում, մարթն էլ մին փադ, մտնում ըն էն
մին օթաղը, տեսնում ընդեղ մին մարթ, մին էծ: Մարթը փաղը
պիցրցնում ւ, վեր թխե, էս էծ ծախողը ասում ւ.—Ըսպասե,
ախպեր, ես ըստուծու դոնադն ըմ, կնզանդ խնդրեցե, վեր էս քշեր
ինձ պահ, օղից վուշ, ես էլ քշերվա կեսին թորը պիտի քինիւմ,
թաքուն նի մտե էս տոնը, վեր թաքուն մնամ մինչև ութանա.
տեսա , վեր կնեզս սիրական ւ պահում, կրացե վուշ տիմանամ:
Թա հվատում չրս, լափ առե թուշին տանիւմ մաննրս յրան տինիւմ:

Մարթը թա՛ չէ, հվատում չըմ:

էծ ծախողը էս մարթուն տանում ա պուժկին քմակեն պահած մարթուն նշանց տամ: Միքյ ըն տամ հանում, հրցնում:

—Տու հու վը՞ս:

էս մարթը ծպտուն չի հանում: Էծ ծախողը լոխ նաղլ ա անում: Էծ ծախողն ու էտ կնգա մարթը թակում ըն համ սիրեկանին ըն ըսպանում, համ էլ՝ կնգանը: Վեր էրկուսով ըն մնում, էս մարթը էծ ծախողն հրցնում ա:

—Հախկըդ հի՞նչ պիտի տամ, ախպեր:

Ասում ա.—Ինձ վիչ մին պեն հարկավեր չի: Էս էծը մին քյանսիր կնգան ա, ասալ ա՝ տար ծախե, ինձ հետե մին հալավ պեր, մին խըլեղ, տասսը մանեթ փուլ, էծն էլ հտ պեր:

էս էծ ծախողը էս մարթու կնգա հալավն էլ, խըլեղն էլ, մին էլ տասսը մանեթ փուլ ա լոր օնում, էծեն նհետ տանում տամ էս կնգանը, ասում:

—Տու ինձ շատ օքութ ըս տվալ. հինչ վեր կերալ ըմ՝ ինձ, հինչ վեր պերալ ըմ, քեզ հալալ:

Ըստուծանա իրեք խնձոր ըղնե, մինը՝ քաթ ըսողեն, մինը՝ քաթը կյիրողեն, մինն էլ էս քաթը կրթողեն, շղարճ, շղարճ անինքյ, օտինքյ:

